

Mihail. I. Ghiga
Avocat pensionar
Str. Ion Brezoianu nr. 44 et. 6, ap. 21
București, România
Sectorul 1, of. p. 15
Cod 010139
Tel: (4)021.312.30.65
Mobile: 0722.310.249; 0766.216.659

CNP: 1280412400161

4 noiembrie 2014

Către

**Consiliul Uniunii Naționale a Barourilor din România
Comisia Permanentă a UNBR
Președintele UNBR
Consiliul Casei de Asigurări a Avocaților**

APEL

**pentru respectarea dispozițiilor legale în vigoare privind
asigurarea fondurilor necesare plății pensiilor actuale pentru
limita de vârstă, ale avocaților cu activitate îndelungată în
profesie și pentru asigurarea viabilității și dezvoltării în viitor a
sistemului Casei de Asigurări a Avocaților**

În numele meu și al confraților din generația mea, mă adresez Corpului profesional al avocaților din România și tuturor avocaților care ocupă demnități în organele profesiei de avocat astfel cum aceasta este organizată potrivit Legii, din 1864 până în prezent cu rugămintea de a face ORICE DEMERS permis de lege pentru ca legislația privind pensiile și asigurările sociale ale avocaților, organizată distinct de sistemul public de pensii începând din 1931 și până în prezent să se aplice corect, egal, fără diferențieri și cu responsabilitatea prevăzută de lege pentru cei obligați să contribuie la menținerea și dezvoltarea fondurilor ce permit viabilitatea sistemului.

Pentru a nu insista asupra unor realități pe care spațiul public le consemnează cu privire la demersuri întreprinse pentru slăbirea

disciplinei pe care legea o impune cu privire la sistemul de pensii al avocaților, cu consecința că numeroși confrăți împărtășesc temerea că astfel de demersuri vor pune profesia în situația de a nu reuși să asigure funcționarea normală a sistemului, evoc mai jos câteva argumente care se bazează inclusiv pe propria mea experiență care mă determină să insist ca apelul pe care îl formulez să fie tratat cu responsabilitate și cu înțelegerea specifică unei profesii de avocat responsabilă de către cei cărora mă adresez.

*

În principiu, mă voi ocupa de legislația drepturilor sociale ale avocaților numai de când exist ca persoană fizică, data fiind implicit mărturisită. Totuși, în locul unui *moto*, voi cita – pentru a ne bucura de evoluția semanticii limbii noastre – un text – pct. 5 – din **„OFISUL DOMNESC (DECRET) NR. 11 AL LUI VODĂ GEORGE BIBESCU din 3 februarie 1847 PENTRU ADVOCAȚI ȘI HOTARNICI”**

„Cei care nu vor avea ... anumite acte **nu vor putea să uneltească aceste profesii**” Subscrisul îmi propun ... o ultimă uneltire, încercând să o fac **în interesul profesiei**.

*

În anul 1928, al faptului juridic mărturisit, era în vigoare **REGULAMENTUL LEGII PENTRU ORGANIZAREA ȘI UNIFICAREA CORPULUI DE ADVOCAȚI** (Decret nr. 4619 din 12 octombrie 1923 – M. Of. nr. 159 din 17 oct. – anul menționat).

ORGANELE Corpului erau prevăzute la pct. 65-104. Spun în treacă, că *pct. 105 ocrotea pe avocat, când se afla în exercitarea funcțiunii sale, de ULTRAGIUL care i s-ar fi adus de un particular.*

CAPITOLUL X – PCT. 138-158 – DISPUNEA CĂ SE ÎNFIINȚEAZĂ pe lângă Uniune, *Casa centrală de ajutor, iar pe lângă fiecare barou, o casă de ajutor administrată de consiliul baroului.* Acesta din urmă acorda pensiunile, când avocatul ... **DIN CAUZĂ DE VÂRSTĂ ÎNAINȚATĂ SAU INVALIDITATE, ÎNCETEAZĂ EFECTIV EXERCIȚIUL PROFESIUNII. În bugetele anuale trebuiau trecute numai sumele totale la capitolul respectiv.**

„ONORARIILE ADVOCAȚILOR” au fost stabilite la 30 septembrie 1925; desigur, în perioada mării crize din jurul anilor 1930 au apărut situații grele, de care nu cred ca este necesar să mă ocup aici.

REGULAMENTUL CASEI CENTRALE de pensiuni ȘI AL CASELOR DE AJUTOR ALE BAROURILOR a apărut apoi, pe baza **LEGI PENTRU ORGANIZAREA CORPULUI DE ADVOCAȚI** publicată în M. Of. *nr. 301 din 28 decembrie 1931*, cu aplicarea de la 1 ianuarie 1932 și cuprinzând peste 280 de articole. De la început se

prevedea scopul Casei Centrale **de a forma un capital, inatacabil pentru un alt scop și insesizabil**, din ale cărui venituri, împreună cu acelea provenite din timbrele de pledoarie și ale avocaților, să se **acorde și să se plătească PENSIUNI DE RETRAGERE** în condițiile regulamentului însuși.

Sunt convins ca Uniunea și Barourile au avut venituri și din **LEGATE UNIVERSALE, CU TITLU UNIVERSAL ȘI PARTICULARE**, practica anilor dintre anii 1952-1989 îmi furnizează amintiri în acest sens, dar *răgazul ultimelor zile în care am ... beneficiat și de o viroză*, nu mi-a permis să adâncesc acest aspect, de altfel apt de examinare și *n lumina conflictului între titlurile de proprietate* și a legislației civile promulgate după 1989, precum și a incidentelor noilor Coduri.

CA PRINCIPIU, cu art. 13, lit. a și b puneau – cumulativ – condițiile **vârstei de 65 de ani** (fără distincție de sex), iar în caz de boală cu incapacitate de lucru, de numai 60 de ani, alături de exercitarea efectivă a profesiei timp de **cel puțin 20 de ani împliniți, inclusiv stagiul**.

O ultimă perioadă de liniște – iluzorie! – înaintea mării conflagrații de la mijlocul secolului trecut a cuprins **REGULAMENTUL PENTRU EXAMENUL DE AVOCAT din 25 februarie 1939**, care poate fi examinat în conexiune cu legea de organizare judecătorească, una **FOARTE APRECIATĂ DE MAESTRII MEI DIN PERIOADA 1952-1955**, elaborată sub privegherea ministrului Iamandi, fiu de țăran de la Copou, curând asasinat de un *comando* legionar, în 28-29 noiembrie 1940, la Penitenciarul Jilava.

*

Casa Centrală de Asigurări a Avocaților a fost din nou organizată prin Legea nr. 416 (decret-lege nr. 2574 din **31 iulie 1940**). O citez pentru că exprimă clar, prin art. 18, repartizarea și vărsarea **sumei realizate din vânzarea timbrelor de pledoarie**: a) 85% Casei Centrale de Asigurări; b) 5% Uniunii Barourilor; c) 10% se ca reține de la baroul local.

Taxele de contribuție anuală pentru Casa Centrală de Asigurări erau moderate (art. 289): 1200 lei avocații stagiați, 2400 lei avocații definitiv și apărătorii (o rămășiță din sisteme anterioare, puțin numeroși, fără licență în drept.)

Îmi amintesc bine că tatăl meu, muzician cu experiența de atunci de 30 de ani, avea salariu net de 12-13.000 lei lunar și a mai intrat la Ministerul Muncii, consilier, cu 7000 lei – tot lunar. Eu începeam liceul, care dura 8 ani.

*

Problemele s-au mai complicat prin efectul **modificărilor succesive ale teritoriului țării și – vai! – al persecuțiilor rasiale, înlăturate în ultimul trimestru al anului 1944**, inițiate însă din anul 1940 (legea nr. 440/1940).

În anul 1948, imediat după proclamarea Republicii Populare, sub directa inspirație și chiar gravă presiune a URSS, s-au dat profesiei noastre lovituri de cea mai mare gravitate, cu toate că actul normativ la care mă voi referi imediat pretindea (art. 7 și 14) că respectă unele drepturi câștigate. În aplicarea **Legii nr. 3 PENTRU DESFIINȚAREA BAROURILOR DE AVOCAȚI ȘI ÎNFIINȚAREA COLEGIILOR DE AVOCAȚI DIN ROMÂNIA din 17 ianuarie 1948**, au fost eliminați din profesie profesorii universitarei A. Văllimărescu, Ovid Sachelarie, Mihai G. Constantinescu, Grigore Dimitrescu, Vermeulen, Constanda, Vlachide (un timp secretar la un *Notariat de stat*, apoi reînscris prin... examen de admitere), Fintescu, Leon – și desigur mulți alții, de care nu pot pomeni, pentru că nu cunosc situația barourilor și facultăților din provincie.

Istrate Micescu și Ion V. Gruia fuseseră deja eliminați, deoarece avuseseră „grava vină” de a fi fost miniștri, deși NU în cabinete de nuanță fascistă! Nu mai rețin când au fost îndepărtați V. Dongoroz și M. Eliescu, deoarece a mai urmat, în toamna aceluiași an și reforma învățământului, cu măsuri de același tip!

Dar acum, în ianuarie 1948, prin Legea nr. 3, toate sarcinile se dădeau Ministerului Justiției, care fixa numărul avocaților în fiecare colegiu, comisiile interimare, ș.a.m.d., ***singura cale de atac fiind a unui recurs la noua uniune a Colegiilor – care trebuia să judece FĂRĂ CITAREA PERSOANEI NEMULȚUMITE!*** Ministrul era Lucrețiu Pătrășcanu, a cărui soartă intra apoi pe calea descendentă în aprilie 1948, până la UCIDEREA din primăvara anului 1954, pe baza, așa-zis legală, a sentinței nr. 49 din 14.04.1954 a Tribunalului Suprem Col. Militar. Completarea Legii, la 10.02.1948, nu a adus nicio restrângere a prevederilor inițiale, în sensul **ABSENȚEI ORICĂREI CĂI DE ATAC ÎN JUSTIȚIE**.

Subscrisul am fost admis în profesie în august 1952, ca stagiar, în Colegiul Brașov, atunci denumit „Stalin”, deci pe baza Decretului nr. 39, privitor la profesiunea de avocat, din 13.02.1950, republicat la 08.03.1951; după o întrerupere de numai 6 luni, pentru a mă apropia de părinții mei în București, ca redactor la Editura Științifică (ocupată doar cu traduceri juridice din autori ... sovietici de ... prestigiu) și după 3 luni de stagiul militar, am fost primit stagiar în București și am trecut definitivatul în noiembrie – decembrie 1955, de când am rămas în avocatură până la vârsta de 79 de ani, continuând cu lichidarea proceselor încă 2 ani.

Subordonarea noastră față de Ministerul Justiției a durat până la 01.01.1990. PRINCIPIILE LUPTEI DE CLASĂ se reflectau și în dispozițiile care obligau pe stagiar să execute nu numai sarcinile date lui de

avocatul îndrumător ci deopotrivă pe acelea trasate de Ministerul Justiției!

Despre „calitatea” intelectuală a unei părți a conducătorilor, pot aduce dovadă că până și în profesia noastră, au fost admiși o serie de avocați în condițiile care rezultau din Decretul nr. 370 din 04.10.1952; acesta organiza funcționarea școlii juridice de 2 ani pentru cei aparținând așa-ziselor pături muncitoare (muncitori agricoli, țărani săraci) având „vârsta între 28-38 ani și o pregătire școlară de minimum 4 clase elementare și maximum 4 clase suplimentare sau echivalente”.

În profesie am întâlnit puține cazuri, de multe ori însă am pledat în fața unor instanțe prezidate de judecători care aveau ... destule probleme cu scrierea; iubirea adevărului mă obligă să-mi amintesc însă de judecători care au urmat întâi școala juridică, apoi ... facultatea, iar liceul și mai târziu!

În Colegiul București, de o vârstă aproximativ egală cu a mea, a funcționat cu destul tupeu un coleg care nu și-a trecut niciodată examenul de definitivare, fără a fi apoi îndepărtat din profesie, el în tinerețe lucrase în Ministerul Internelor.

Ca lege de organizare a profesiei a urmat decretul nr. 281 pentru organizarea și exercitarea avocaturii în R.P.R. din 21.07.1954. Modificările intervenite pe parcurs au privit doar acordarea în trepte a accesului avocaților tineri sau începători, la concluzii în fața instanțelor superioare; cum am spus însă, tot Corpul a rămas sub controlul Ministerului Justiției, până ce din ianuarie 1990, un om de bun-simț a refuzat să se mai ocupe de chestiunile avocaturii.

Preocuparea mea principală este însă a reliefa **pensiile și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților**, materie în care **din 10 iulie 1978 s-a emis DECRETUL NR. 251 PRIVIND PENSIILE ȘI ALTE DREPTURI DE ASIGURĂRI SOCIALE ALE AVOCAȚILOR**. Chiar în expunerea de motive se prevede că avocații se pensionează la împlinirea vârstei de 65 ani bărbații și 60 ani femeile, putând fi menținuți în activitate, la împlinirea vârstelor arătate, „o perioadă de încă 5 ani”.

Îmi amintesc că personal am fost scandalizat în perioada în care și avocații, cu toate că uneori erau asimilați abuziv cu salariații, nici nu știau **CÂT DE MULT PIERD DIN PRODUSUL MUNCII LOR** deoarece ... impozitul pe venit se aplica întregii unități, iar nu fiecărui remunerat.

Mai țin să amintesc față de factori politici, a profesiei noastre, prin sistemul „dirijărilor”. Într-o perioadă de scădere a veniturilor, avocatul putea păstra numai încasări aferente sumei de 500 lei. Apoi trebuia în eșalonul următor, să dea mai întâi o „dirijare” de 200 lei pentru a ajunge la 2000, apoi tot tranșe din ce în ce mai mari pentru a realiza un **VENIT BRUT DE 4500 LEI** asupra căruia se stabilea cotizația socială și impozitul!

Inechitatea cu care ne privea regimul comunist în acei ani rezultă și din admiterea unor cote foarte mici care treceau la casa noastră de pensii.

Situația a fost mult îmbunătățită după 1990. Astfel, Decretul nr. 251/1978 a fost **MODIFICAT PRIN DECRETUL LEGE NR. 229 DIN 24 APRILIE 1990.**

Unele măsuri pentru organizarea și exercitarea avocaturii în țara noastră au fost aduse la 28.02.1990.

Noul regim juridic al avocaturii a fost în sfârșit republicat la 07.06.1995, conform Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat.

Sub egida prestigiului personal al lui N. Cerveni, am ajuns în sfârșit să beneficiem de **O COTĂ MARE DIN CEEA CE SE REȚINE DIN VENITURILE NOASTRE**, iar avocații să aibă și dreptul de a se organiza nu numai în cabinete individuale dar și în cabinete asociate sau în societăți de avocatură, reglementate și prin voința profesioniștilor încadrați în aceste forme.

Am însă mulțumirea că după aproape o viață de muncă în avocatură, în ultimii aproximativ 2 ani, poate mai mult, am încasat pensia mea pentru limită de vârstă, **ÎN VALOAREA NETĂ DE 4842 LEI**; este indiferentă mica mea pensie de la sectorul asigurărilor de stat, în sumă de 88 lei cât și **pensia de 1 leu**, ca indemnizație pentru deținerea mea politică, pentru intimidare, în anul 1947; aceasta din urmă a durat 11 zile din care s-au găsit la penitenciarul Craiova numai 7, în zilele recente dispunându-se și acordarea unui „coș de alimente” după care încă nu m-am deplasat; mai eficientă este cuprinderea în drepturile mele a anumitor gratuități la cumpărarea de medicamente.

Avocat pensionar

Mihail Ghiga